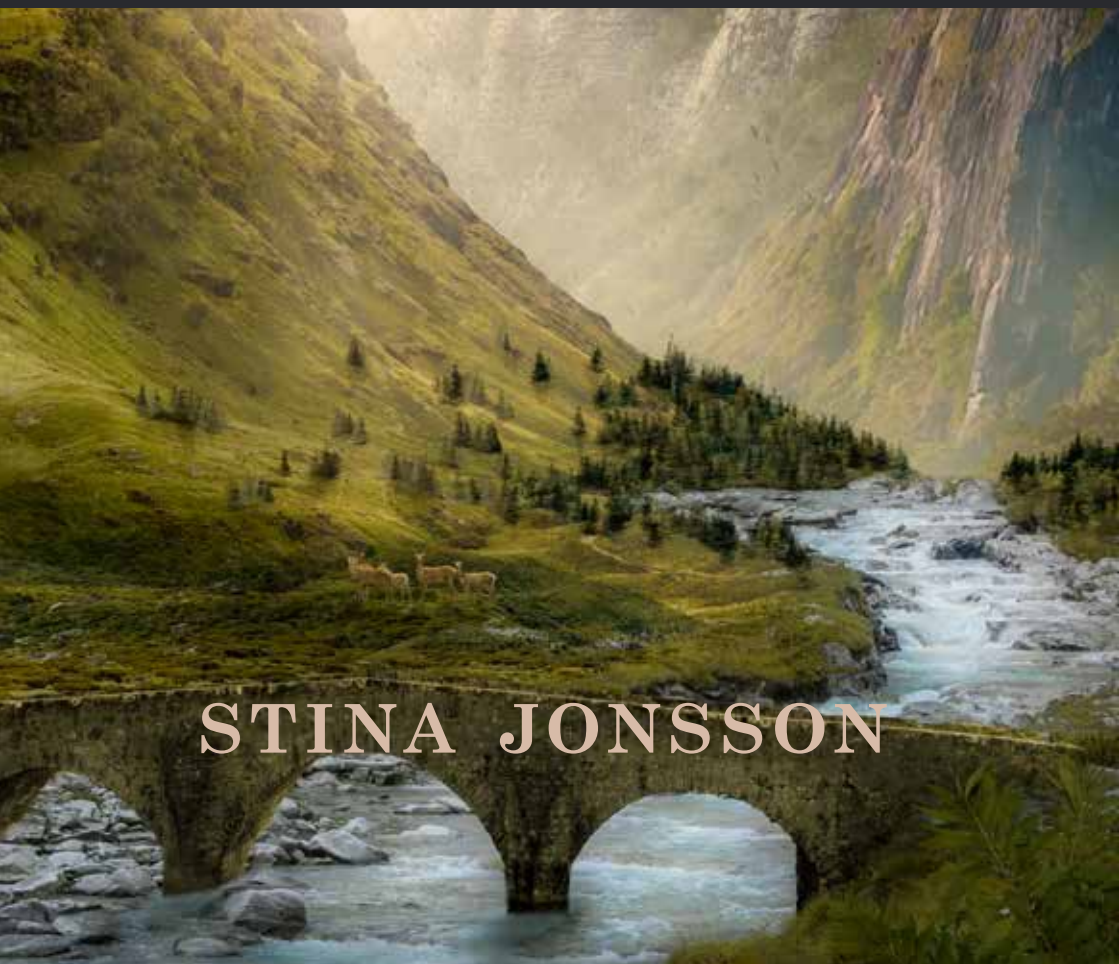

DRAKARNAS ÅTERKOMST

STINA JONSSON

DRAKARNAS ÅTERKOMST

Stina Jonsson

NORDDALEN
FÖRLAG

Drakarnas återkomst
är den fristående fortsättningen på
En ryttare har inget val.

Besök gärna författarens hemsida:
www.stinajonsson.se

DRAKARNAS ÅTERKOMST

Stina Jonsson, 2023

Copyright © 2023 Stina Jonsson och Norddalen förlag

Kållandsö, Norddalen, 531 99 Lidköping

Omslagsbilder: Shutterstock

Tryck: Estland 2023

ISBN: 978-91-987867-1-2

Till Noomi

Skulle du ha trott mig?

Elma la in mer ved i eldstaden. Trots att det var vår trängde kylan in i stugan på berget. Vid bordet lappade farmor en sliten kofta. Det var svårt att förstå att hon varit så sjuk. Tänk om farmor inte klarat sig? Då hade Elma blivit ensam kvar. Hon svalde hårt. Älskade farmor! Samtidigt var det något som skavde.

– Varför sa du inte att Dalen fanns på riktigt?

– Skulle du ha trott mig? frågade farmor.

Elma skakade på huvudet. Att det fanns drakar? Eller vargar som tjänade mörkret? Nej, det skulle hon inte ha trott. Inte innan hon fått ett drakägg i sin hand.

– Men ändå. Du säger alltid att man ska tala sanning.

– Jag sa aldrig att det var sagor. Men du har rätt, jag lät dig tro det.

Farmor fäste tråden och suckade tungt.

– Ända sedan vi flydde har jag drömt om att komma tillbaka.

Farmor nämnde inte att deras hus låg i ruiner. Elden hade tagit allt. Ändå var det som att Dalen *ville* leva! Trots fläktstammar var trädens kronor gröna. Och vattnet från Källan hade gett farmor ny kraft. Elma hade tagit sig till Dalen i vår, men det hade nästan kostat henne livet.

Hungrig.

Elma log när hon hörde draken i sina tankar. Hon öppnade dörren och gick ut. Dis var en mäktig syn. Mellan vingspetsarna mätte han redan fem famnar.

Drake hungrig.

– Jag vet, men du får bara ta små

byten. Annars börjar folk undra.

Ryttare inte hemma här.

– När farmor blivit starkare flyttar vi till Kaja och Grim.

Elma saknade den gamle drakryttaren. Grim hade blivit en nära vän. Hon satte sig på marken och lutade ryggen mot Dis. Plötsligt spetsade draken öronen.

Hovslag.

Snart hörde Elma också ljudet av hovar mot stigen. Någon var på väg upp för berget. Den enda som ägde hästar var hövdingen. Vad gjorde han här?

Dis såg på Elma med sina orangea ögon. Sedan lyfte han mot trädens toppar.

Alltid nära ryttare.

– Tack, Dis, viskade Elma.

I samma stund syntes något mellan grenarna. Elma visste vem det var så fort hon såg den vinröda kappan. Isold, hövdingens hustru.

– Så du lever än, sa Isold.

Tydiligen var en fattig elvaåring inte värd en hälsning. Ändå neg Elma.

Isold hade varit säker på att farmor skulle dö och erbjudit Elma ett hem.

”Innan hostan slår klorna i dig också”, hade hon sagt. Var det därför Isold var här? För att hon trodde att Elma var ensam nu?

– Var är tanten? Ligger hon under jorden?

– Struntprat! hördes farmors röst.

Isold satt av hästen och la en hand på Elmas axel.

– Det var länge sedan någon såg er. Jag var rädd att det värsta hänt.

– Tack, men du behöver inte oroa dig, sa farmor. Vi mår bra. Båda två.

Isold synade Elma.

– Du har lagt på dig, trots att rättor har mer mat än ni. Jag antar att ni hört att vi saknar två lamm?

– Jag beklagar, sa farmor. Men det vet vi inte något om.

Utan att fråga om lov klev Isold in i stugan. Det gjorde ont i Elma att kvinnan såg hur fattiga de var.

– Den som äter mina lamm kommer få betala.

Med de orden gick Isold ut igen. Sedan satt hon upp på hästen. När hon försvann bakom träden släppte Elma ut ett andetag. Tänk om farmor inte varit här ... Då skulle hövdingen brännmärkt Elma som träl.

*

– Har du tagit några lamm? frågade Elma när Dis kom tillbaka.

Lamm bra mat.

– Du får inte ta boskap!

Rävar sjuka. Kaniner döda. Drake mat.

– Tänk om någon ser dig! Folk kommer börja prata! Tror du hövdingen skulle låta mig ha en drake? Han skulle slå dig i bojor.

Inte äga drake.

– Nej, det kan man inte. Men tror

du Vidar förstår det? Någon kommer att straffas. Kanske någon som är helt oskyldig!

Drake inte hemma här.

Farmor hade berättat att drakar var en gåva från Ljuset. Fast om Elma skulle vara ärlig var en drake mest till besvär. Visst älskade hon Dis, men *en* ensam drake kunde inte försvara Dalen. Tvärtom, den skulle locka dit både urer och vargar.

Fler drakar.

– Jag tror inte att det finns fler, Dis.

Tror. Inte vet.

För länge sedan vakade
mäktiga drakar över Dalen.
Men en enda är mest till
besvär, enligt Elma. Dis
är svår att gömma och kan
inte skydda Dalen ensam.

Vad hände med de andra
drakarna? Och är Dis den
allra sista?

En lättläst fantasy för alla
som älskar drakar!

NORDDALEN
FÖRLAG

9 789198 786712 >